

Posamezna številka v Ljubljani in Trstu 4 vin.

„JUTRO“ izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 3. zjutraj, ob ponedeljkih ob 5. zjutraj. — Naročnina znaša: v Ljubljani v upravnishvu mesečno K 1.—, z dostavljanjem na dom K 1.20; s pošto celoletno K 18.—, polletno K 9.—, četrtletno K 4.50, mesečno K 1.50. Za inozemstvo celoletno K 28.—, Telefon številka 118.

JUTRO

NEODVIŠEN POLITIČEN DNEVNIK.

Izven Ljubljane in Trsta 6 vin.

Uredništvo in upravnishvo je v Franciskanski ulici 8. Dopisi se pošiljajo uredništvu, naročnina upravnishvu. Ne frankirana pisma se ne sprejemajo, rokopi si se ne vračajo. Za oglase se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju popust. Za odgovor je priložiti znamko. Telefon številka 118.

Sokolstvo zase!

Da si ni v smislu ministerijalnih odredb in ne v prid državi, vendar se je posrečilo klerikalcem uveljaviti sklep deželnega šolskega sveta, po katerem je prepovedano šolskemu naraščaju telovaditi v sokolskih društvih. Klerikalci so sprejeli ta sklep samo radi tega, ker so se bali sokolske moči in sokolskega napredka. Prišli so namreč do prepričanja, da njihova telovadna organizacija nikakor ne vleče in ne uspeva.

Sedaj klerikalci z železno energijo gledajo nato, da se sklep deželnega šolskega sveta točno izvršuje. Gorje učitelju, ali šolskemu vodji, ki bi trpel, da telovadijo otroci njegove šole v sokolski telovadnici.

Dočim pa zasledujejo sokolski naraščaj, smejo šolski otroci še naprej telovaditi v klerikalnih telovadnih društvih in smejo nemški šolski otroci telovaditi pri „turnerjih“.

V nedeljo se je vršila na Ježici priredba, ki nam zopet dokazuje kako si klerikalci predstavljajo izvrševanje ukazov c. kr. šolskih oblastev.

Sokolsko vodstvo na Ježici je namreč priredilo v nedeljo s šolsko mladino v klerikalnem „Društvem domu“ veselico. Cel aranžma je bil v rokah tudi čukov in zatruje se, da se veselica ni vršila in prid ubožnim šolarjem, kakor so napisali na vabila, marveč tudi na korist čukarskega „Društvenega doma“, ki še ni plačan.

V resnici na Ježici šolski otroci telovadijo v čukarni!

Tako kot na Ježici delajo klerikalci po celem Kranjskem. Na eni strani pospešujejo kar se da propadajočo čukarjo, na drugi strani uničujejo z vso brezobzirnostjo sokolstvo.

Največ nad in upov si stavijo ta čas na ljubljanski občinski svet. V programu imajo, da kakor hitro dobe v občinskem svetu večino, vržejo vsa ljubljanska sokolska društva iz mestnih poslopij na cesto. Deložirali pa ne bodo le Sokola I. in Sokola II., ki sta v šolskih telovadnicah marveč tudi „Ljubljanskega Sokola“, ki domuje v Narodnem domu, ki je last „Mestne hranilnice“.

Po svoji naravi bi bili klerikalci v tem „kulturnem“ delu brezobzirni in nepopustljivi. Sreča je, da se za enkrat ni še bati klerikalne večine v ljubljanskem občinskem svetu. Vsekako pa klerikalnih nakan ni podcenjevati in jih ni prezirati.

Kdor je sokol, kdor ve ceniti sokolsko idejo in kdor je prijatelj sokolstva, naj med sorodniki, med prijatelji, tovariši in znanci pošlje zlobne namene klerikalcev.

Pri bližajočih se volitvah v občinski svet se odločijo tudi usoda slovenskega sokolstva. Če pridejo v mestni zastop njegovi prijatelji in pospeševalci, bo Ljubljana še naprej izvor krepke sokolske volje, izvor uspešnega sokolskega dela, če pa pridejo v mestno zbornico sovražniki in zatiralci sokolstva, potem bo to zanj

težak udarec, nazadovanje za nedogleden čas.

Časi so resni, nevarnost velika. Ako hočemo, da se nam kedaj uresniči izrek: „Kar Slovenec; to sokol!“ je nujno potrebno, da se ravnamo po geslu: „Kar sokol, to bojevniki!“

Sokoli lahko čisto abstrahirajo od politike in naj imajo na mislih le eno: Če gredo v boj zoper klerikalce, gredo v vojsko zoper svoje smrtne sovražnike. V boj naj gredo sokoli — ne društva — za kulturo, za sokolstvo!

V Trst?

(Dopis iz Trsta kot odgovor „Edinosti“.)

Pod tem naslovom je priobčila tržaška „Edinost“ iz peresa Ivana Marije Čoka par člankov, na katere naj odgovorimo par odkritih besedi.

Gospod Čok pravi: „V Trstu rabimo in želimo več inteligentnega naraščaja, le — advokatov, teh ni treba več.“ Nadalje pa pravi, da naj slovenski juristi zahtevajo službe pri državni železnici in c. kr. pošti, ker sta pri tržaškem ravnateljstvu baje samo dva Slovana jurista, en Slovenec in en Hrvat med 28. Potem, da je veliko prostora pri finančni direkciji, davčnem uradu, sodišču, kjer so pogoj za uspešno karijero ugodni, kakor malokje, pri namestništvu, kjer bi bilo baje pri sedanjih razmerah lahko priti slovenskim kompetentom do službe pri tem uradu, c. kr. policiji se posveča še vedno premalo pozornosti, pri c. kr. pomorski vladni so avspicije naravnost briljantne, le vstopa da ni tako lahko doseči. In potem še vsa sila privatnih služb, in misliti je tudi treba nato, kje naj se dobe kvalificirani uradniki, če se prisili mestni magistrat k dvojezičnemu uradovanju. In potem Istra, kjer je prostora za vse vrste inteligence, odvetnike, sodnike, učitelje uradnike, ki bi bili pravi blagoslov za to zemljo in za naš slovenski in hrvatski narod.

V Trstu bo (!) nadalje treba slovenskih profesorjev in slovenskih zdravnikov, do službe „bi“ (!) imelo v Trstu pravico 50 slovenskih inženirjev in veliko število arhitektov. In potem vsa sila nižjih uradnikov, obrtnikov, trgovcev, industrijalcev itd.

Tako torej g. Ivan Marija Čok. Stvar je res zanimiva za splošno slovensko javnost, ki ima o Trstu morda precej drugačne pojme, kakor g. Ivan Marija Čok, zato ji pogledimo nekoliko natančneje v osrčje.

Torej vse v Trst, samo ne novih advokatov! Hm! Prav res, prav tržaško. Advokat mora biti, kakor pravi tudi g. Čok, prihranjen za domačine, ki poznajo ljudstvo, šege, razmere, jezik in posebno še, ker jih ljudstvo pozna. Tako se je prakticiralo dalj časa sem in tako se mora tudi poslej. Na podlagi tega principa anathema na vsakega „nedomačina“, ki bi utegnil misliti na otvoritev svoje odvetniške pisarne v Trstu. Tako je bilo z dr. Voduškom, dr. Brnčičem, dr. Kovačičem,

ki pa so imeli vendar tako trdo kožo, da se niso umaknili tudi najhujšim „konkurenčnim“ bombam, kakor se je moral zaradi ljubega miru umakniti celo domačin Barkovljan dr. Črne, za katerega ni bilo mesta v Trstu, temveč je moral v tudi po gosp. Čoku toliko priporočano „tužno“ Istro, v Koper. To je tista konkurenca, katero priznava tudi g. Čok in katere se boji še bolj, ako bi bilo v Trstu 30 slovenskih advokatov, češ, da zanje ne bi bilo kruha, ker v svrhu izžemanja nepremožnih delavcev ne sme delati odvetnik, bogatih trgovcev, veleobrtnikov itd. pa ni.

Res je, sedanjí slovenski odvetniki so prav dobro preskrbljeni. Agitacija za svoje pisarne imajo v svojem političnem delu, ali kakor pravi gosp. Čok, — „v drugih narodnih zaslugah“, no, in pa denarni zavodi, posojilnice, zadruga, banke, pravna zastopstva teh zavodov, upravná svetništva itd., vse to ni ravno, da bi moral človek beračiti vsled tega. In dandanes najti advokata, ki bo rekel, da ima dosti, da naj raje drugi spravi denar v žep — prijatelj, čudeži se ne dogajajo več, najmanj pa taki. Zato pa le ne novih odvetnikov! Kdor pozna tako dobro Trst, kakor ga pozna g. Ivan Marija Čok, bo vedel, kake razprtije, kaka sovraštva so vladala in še vladajo med tržaškim odvetništvom ne zaradi ljubega kruha, kajti tega je dovolj, temveč zaradi cveb, kdo jih bo imel več v koluču.

Je pa še nekaj, vsled česar se je treba bati odvetniškega naraščaja, nedomačega namreč. V Trstu je namreč „politično delo“ izključna domena odvetnikov, to se pravi, po g. Ivan Mariji Čoku, nabiranje narodnih zaslug, za katere boče narod hvaležen, je dovoljeno samo obrtnikom. Že zato bodi torej le toliko odvetnikov v Trstu, da se lahko razdeli razpoložljivi mandati, a ti odvetniki morajo biti domačini, kajti bognejad, da bi zanesel kak „tujec“ tudi le trohico izventržaškega duha v skoraj polstoletne tradicije tržaške slovenske politike.

Torej le v Trst, slovenski juristi, toda ne v advokatske pisarne, kajti te so samo za tržaške domačine. Ko pomrjo sedanjí tržaški odvetniki, ki po veliki večini itak niso „domačini“, se advokatsko delo razdeli tako, da bo imela vsaka vas v okolici svojega odvetnika, ki bo pristen domačin in bo poznal ljudstvo, šege, razmere in jezik, ter ga bo posebno še ljudstvo poznalo. Jurist „nedomačin“, ti pojdi k državni železnici; sprejet sicer ne boš, to priznava tudi gospod Čok, toda „pravico imaš do take službe kot avstrijski državljani.“ Obrni se kar na poslanca Hribarja in dr. Rybafa, če se hočeš posvetiti tej službi. (Spuščajmo oba gospoda poslanca in jima priznavamo njuno požitkovnost, toda do danes še ni pri tržaškem ravnateljstvu državnih železnic niti enega slovenskega jurista, ker jih ne sprejmejo.) Čudno se nam zdi, da se nobeden tržaški jurist še ni spomnil, da bi prosil za tako službo, ko iz ka-

varne „Balkan“ vsak dan po cele ure lahko gleda ravnateljstvo državnih železnic v vsej njegovi krasoti, in ima poslanca Rybafa nekoliko bližje, kakor pa kak kranjski ali štajerski jurist. Ravno tako je s pošto in z vsemi drugimi c. kr. uradi, ter vsemi drugimi službami, državnimi in privatnimi. Zakaj se vendar noben domačin ne posveti tem imenitnim, tako lahko dosegljivim in tako sijajno prihodnost obetajočim službam?

Na vse to je odgovor lahek: Domačin ostane advokatura in ž njo politično vodstvo, gospodarstvo v tržaški narodni hiši, vsi drugi naj bi bili le pastirji, dninarji, lapci in pomagači, kakor so to tudi dandanes, ko vidimo, da ima poleg odvetnika v političnih in narodno-gospodarskih stvareh le tisti kaj govoriti, komur in kolikor ta dovoli, nikjer pa ne najdeš kakega uradnika ali inteligenta, ki bi se mu tudi na skrivnem, češ, ker javno ne sme nastopati, priznala v javnih stvareh vplivnejša beseda.

Gospod Ivan Marija Čok omenja tudi mesnega magistrata in Istre. Ob sedanjem tako silno zastarelem, vsakemu modernemu demokratičnemu nazoru naravnost in obraz bi jočem absolutističnem toku tržaške oficijelne slovenske politike misliti na to, da se prisili mestni magistrat k dvojezičnemu uradovanju!

In pa Istra! Verjamemo, da je tu treba vsega. Toda, kdo pa je pred vsemi poklican, da rešuje narod v Istri? Ali ne morda domačini? To je mogoče sinovom tržaških mestnih in okoličanskih bogatašev, ne pa ubogemu izventržaškemu dijaku, ki je šel na Dunaj s kačo v žepu in očetovim prokletstvom nad seboj, ker ni hotel v „lemenat“.

Ne morda pohlepnost po „slavi in blagu“, temveč želja po čim prejšnjem kruhu vleče večino juristov v odvetniško pisarno na eni strani, na drugi pa tudi želja po svobodi, svobodnem izrazu svojega mišljenja, ki je navadno v državni službi mogoče le med debelimi zidovi in še to le tedaj, kadar je človek popolnoma sam. In temu vsemu naj bi se odrekel v Trstu vsak „nedomačin“, vse to naj bi smel imeti samo domačin, zato ker ima velikansko „zaslugo“, da je zagledal luč sveta na tržaškem ozemlju.

Kdor pa hoče v Trstu ali Istri kako dobro mesto — razum advokatskega, v Istri pa tudi to — naj se le kar obrne na g. I. M. Čoka, (kakor je v „Edinosti“ pisano) privatno, in stvar bo tudi v redu . . .

Iz slovenskih krajev.

Iz Komna na Goriškem. Komen je centrum celega dolnjega Krasa, kjer se osredotočuje ves promet. Tu je sodnija, davkarja, petrazredna šola, poštno-brzojavni urad, orožniška postaja 4. mož in tudi naravno, krasen farovž za dekana. Tudi notarja nemčurja Kolnika imamo, pred kojim je, zgolj iz globokega spoštovanja, ker zna ta gospod

nemški pred dobrim letom klečal razstavljeni bik. Tržačani — letovišnik obiskujejo jako radi Komen. Pred nekaj leti raspisalo je takratno narodno-napredno starešinstvo, mesto občinskega zdravnika. Uspeh razpisa je bil ta, da se je pridobila izborna zdravniška moč, gospod dr. Reja za primeroma jako nizek honorar od občine. Ker pa je gosp. dr. Reja z dušo in telesom naprednjak, obsovali so ga tukajšnji klerikalci, ter začeli proti njemu najpogledjšo gonjo. Po principu: vrag vzemi vse, kar ni klerikalno, pozabili so ti fanatiki na udobnost, kojoj smo imeli občani v slučaju bolezni, — rovarili so proti zdravniku naprednjaku, dokler se je ta naveličal, ter sprejel udobno in dobro honorirano mesto v neposredni bližini zdravilišča Opatija. Za časa obč. volitev je bilo geslo klerikalcev: „proč z zdravnikom!“ in kakor je že nerazodno ljudstvo, pritrjevalo je takrat tem ljudskim sleparjem ter se zavzemalo za to, da se ta „nepotrební luksuz“ odpravi. In da se na ta način varčuje v občinskem denarjem, — volilo je v občinsko starešinstvo take agitatorje, ki so po višjem ukazu rovarili proti zdravniku. A ravno ti močje, kojim se je zdelo plačevati občinskega zdravnika „grešno razmetavanje občinskega denarja“, sklenili so pri prvi starešinstveni seji, da se nastavi nemudoma cerkveni orgljavec. (Pa tudi tu se je pokazalo, da je farška hisaga nenasitna; ta služba se ni podelila morda kakemu potrebnemu človeku, — nelže po svoji službi dovolj dobro plačani kaplan, odjedel je tudi to drugemu potrebnemu.) Orgljanje v cerkvi, — to je seveda nekaj, brez česar ni mogoče živeti, zdravnik pa je — „nepotreben luksuz“. Kedar kdo oboli, naj gre h orgljavcu!!

Vi vsi te stranke, od generalismusa dehabanta in novostrujarja sodnika Lavrenčiča z vsemi Ščurki doli do starešine preklinjalca, triumfirajte, da ste odpravili zdravnika iz Komna, a zavedajte se tudi odgovornosti, katero si s tem nalagate napram zapeljavanemu ljudstvu, ki se ne more več klicati v bolezni zdravniške pomoči iz čisto jednostavnega razloga, ker ne zmoro sto in še več kron, ako bi klicalo zdravniško pomoč iz Trsta ali iz Gorice. Da je bil pred tednom še zdravnik v Komnu, bi ne izkrevavela na porodu žena — mati 5 nedorastlih otrok. Spomnite se, da je malo pred odhodom dr. Reja rešil v dveh sličnih slučajih življenje ženam. — Kdo zna, ali bi bil umrl knjigovez, ako bi se ga bilo pravilno zdravilo, ali zdravilo se ga je baje po napačni prognozi takih ljudi, ki se na to ne razumeje. Tudi K. K. (kojega je morda le njegova močna narava rešila gotove smrti), zdravilo se je na način, kakor da bi imel zapljunčico, sedaj pa čujte in sodite! osmi dan na višku njegove bolezni, prišel je sezanski zdravnik dr. Nerčon pozvan v Komen, tudi k njemu, in konstatiral da ima bolnik tifus in, naravno, zabranil vsakemu obiskati bolnika. Do istega

LISTEK.

MICHEL ZÉVACO:

Most vzdihljajev.

Roman iz starih Benetok.

— Toda, verujte mi: da ustrežete svojim željam, ne dotikajte se mojega srca — zdrobili bi ga, kakor to-le steklo.

In s svojimi drobnimi rokami je prišla stekleno čašo, kakoršne so delali v Benetkah, ter jo strla brez napora. Ena sama kaplja krvi se ji je potočila po prstih.

— Tu ni govora o častihlepu! je spregovoril Dandolo s pridruženim glasom. Gre mi za življenje!

— Vam za življenje?

— Torej izvedí strašno resnico: tri leta že sem rdeče znamenovan, in da sem še svobodan, se imam zahvaliti edino neprestanemu prizadevanju Altierija. Ako se poročiš z njim, potem mi ne morejo ničesar, kajti nobeden si me potem več ne bo upal sumničiti. Ako ga zavrneš, sem izgubljen . . . Sedaj je v tvojih rokah moja prostost in moje življenje . . . Voli . . . Tako govorim s teboj, kakor govoriš ti z menoj. Ne sklicujem se na tvoje srce. Tvoje srce! Jaz ne vem, kaj se je zgodilo z njim. O dete moje, ubogo dete moje! Ali je mogoče? Ti da stojiš pred menoj, obrvi namršene, zatopljena v ne vem kakšne trde misli . . . A bodi dovolj o tem . . . Ako me jutri, ako me čez teden dni primejo in me vržejo v podzemeljsko temnico, ako pride name vrsta, da bom moral čez most vzdihovanja, potem se bo govorilo, da si ti, malopridna hči, obsodila starega Dandola, da bo moral umreti v podzemeljskem rovu!

Po teh besedah je odšel, v razburjenosti ki ni bila hlinjena.

Leonora je ostala na svojem sedežu.

Srce ji ni bilo krepkeje.

A še hujša bledota ji je prevlekla obraz.

Ni plakala . . .

Drugo jutro jo je našel oče na istem mestu; nepremična kakor kip je bila, njen obup je bil tako globok, tako neozdrav-

ljiv, da ni iskal nikakega vnanjega izraza več.

Približal se ji je, prijel jo za ramo ter zamrmral:

— Leonora!

Dvignila se ji je in bila videti začudena, da je že dan. Ni se zavedala, da je prečula noč na tem stolu . . .

Kakšne misli so vrtale v tej strašni noči po njenih možganih?

Kakšne uporne naklepe je kovalo to ubogo srce?

In kakšni zakladi energije so se nakupičili v tej krepki in pogumni duši, da je zmogla tako silovite naskoke?

Ko je videla Dandola, kako jo je gledal ves prepaden, drhteč, kakor je moral strmeti nekda Edip na Sfingo, je dejala z mirnim glasom:

— Oče moj, sporočite Altieriju, da pristanem na to, da postanem njegova žena.

Dandolo je izkljklil v divji radosti ter hotel prijeti svojo hčer za roke. Ona mu jih je odtegnila ter odšla v svojo sobo. Tam te hotela priti do naslanjača, mogoče da bi si še naprej trgala srce z istimi mislimi.

Ni utegnila — zgrudila se je po tleh, brez krika; pogreznjena v strašen obup se je onesvestila.

XIV.

Podzemski rov.

Dolgo je čakal Roland, da bi se vrnil blagi duhovnik. Začel si je očitati, da ga je najbrže razžalil, ker se je branil poslušati njegove vzpodbude.

„Hudobno je bilo moje početje,“ si je govoril. „Ko se vrne, ga bom prosil oprostjenja. Ubogi poštenjak, ki je hotel posvetiti v moj mrak! In jaz se zaganjam topoglav v njegove verska čuvstva, ko bi mu vendar tako lahko ugodil . . .“

Prvih štirinajst dni po obisku duhovnika je potrpežljivo čakal. A ob najmanjšem šumu je tekkel k vratom in je prisluškoval s pridržano sapo.

Tisti čas mu je silila podoba Leonore pred oči, tako dolčna in jasna, da je občutil nenavadno nasladno. Videl je pred seboj in govoril je z njo, kakor da je pri njem. Tolažil jo je in govoril ž njo otročje stvari.

Potem pa se mu je nemir čezdalje bolj večal. Izpraševal je ječarja, a ni dobil odgovora.

Nekega dne je vprašal ječarja:

„Koliko časa je že tega, kar je bil tisti častitljivi duhovnik pri meni?“

„Leto dnij nekako,“ je rekel ječar.

Leto dnij! Leto dnij je čakal! . . .

Roland se je zagrabil z obema rokama za lase, je volio zatulil ter se vrgel stiskaje na svoje kamenito ležišče.

„Lepa reč!“ je zamrmral ječar. „Zopet ga je prišlo! Da bi le ne začel zopet besneti!“

In res, ko se je Rolandu polegel obup, ga je napadla besnost.

Več dnij zaporedoma so se vrstili ti napadi s tako silo, da se preplašeni ječar ni upal več v temnico.

ln tedaj je občutil Roland v živo muke popolne osamelosti. Ko ne vidiš več človeškega obraza, ne čuješ več človeškega glasu — pa naj bo ta glas in ta obraz tudi ječarjev; in spoznal je vso strahoto skrivnosti.

Nesrečniku, ki je tako oropan vsakršnega občevanja s sebi sličnimi, da se čimdalje bolj oddaljuje od življenja; spomin pa peša, čuti propadajo, zmirom gostejša megla zagrinja njegov razum; duh odмира vsled nedelavnosti, življenske sile slede nazadujočemu gibanju, ki se poostruje z matematsko naglico, in kmalu postanejo nekda silni možgani žrtve blaznosti, ako samomor ne reši jetnika, zaprtega v dvojno ječo temnico in molčanja.

Verjetno je sicer, da je bil Rolandov čuvaj dobil nova povelja, kajti ne samo, da ni več stopil v temnico, nego tudi govoril je s svojim jetnikom samo skozi mrežo, ki mu je služila v ta namen, da je skozi njo podajal hrano.

Morda so trinogi menili, da ne umira dovolj hitro.

Vsekakor je pa gotovo, da ga niso želeli umoriti z enim mahom.

Izumili so zanj poseben način umiranja.

V tem času je rešilo Rolanda čuvstvo ljubezni, ki je bedela v njem z nenavadno življensko močjo. Ime Leonore, ki ga je šepetal po tisočkrat na dan, je polnilo njegovo temnico s čarobno silno prikaznijo ljubljene zaročenke.

(Dalje)

dne obiskovali so ga mnogi. Kako lahko bi se bili ti obiskovalci infekciji raznesli in razširili to nalezljivo bolezen po celem občin! Koliko žrtev bi lahko zahteval ta slučaj? Kdo bi bil kriv?

Ne pomnimo, da bi imeli toliko slučajev bolezni v naši občini kakor letos in dan na dan oglašja se mrtvaški zvon v zadnji pozdrav umrlemu — zdravniku pa ni, da bi reševal žrtve ali vsaj blažil in lajšal bolečine. Kako težko je poslušati dragega bolnika, ki ječi od boli in kliče po zdravniku, a zdravnik ni, — ker ne zmoremo, da bi klicali zdravniško pomoč od daleč. Marsikatero zlo voščilo porodi se ob postelji bolnikov na naslov onih, ki so zakrivil, da smo brez zdravnika. Trkajte se na prsi, klerikalni matadorji! A ono ljudstvo, koje ste znali za časa volitev preslepiti s tako podlimi agitacijskimi sredstvi kakor ste se jih posluževali, se obrača od vas, kajti spregledalo je kako brezvestno je bilo zapeljano.

Slovanski jug.

Kritičen položaj bosenskega sabora. Vse stvari in zakonske predloge, ki so se v bosenskem saboru razpravljale po novem letu, so se končale s tem, da se je pri glasovanju razdelil sabor na dve skupini in sicer: srbske poslance in muslimansko-hrvatske. Ker je na strani hrvaškega in muslimanskega kluba tudi vlada, je slika popolnoma jasna. Na eni strani hrvaški in muslimanski klub, ki šteje skupno 40 poslancev, tvorita večino sabora in rešita vladu iz vsake nevarne situacije, na drugi strani pa srbski klub in par srbskih poslancev izven kluba, 81 po številu, ki tvorijo relativno večino in kakor se vidi, jako nevarno opozicijo. Dasi ni nikake pogodbe med Muslimani in Hrvati, vendar je njih medsebojno zblizanje naravno posledica njih odnošajev napram Srbom. Oba kluba, tako „Hrvatska Zajednica“, kakor tudi „Muslimanski klub“ sta igrala napram Srbom spočetka vlogu skrajno nepristranskega prijatelja. In ravno ta negativna poteza je zjedinih oba kluba v momentu, ko so Srbi zahtevali od vlade, naj spoštuje postavbo in omogoči sankcijo vseh onih zakonov, ki imajo namen zboljšati gmotno stanje siromašnih slojev, zlasti pa kmetov, ki so po večini navadnih sužnji agov in begov. Muslimani in Hrvati so pustili Srbe na cedilu, ker so uvideli protisrbsko razpoloženje bosenske vlade. Dasi so bili pri vseh sklepih v odsekih solidarni s Srbi, glasovali so v plenumu nepriznavačev, t. j. proti svojim prvotnim sklepom. Hrvati so namreč radi tega zapustili Srbe, ker im to brani njih državno pravno stališče, ki je nasprotno Srbom, ki zahtevajo popolno avtonomijo Bosne in Hercegovine.

Muslimani pa nasprotujejo Srbom radi njih stališča v agrarnem vprašanju. Srbi namreč zahtevajo obligatno osvoboditev kmetov izpod vazalskega jarma, age in begi pa se temu odločno protivijo. Med vladno muslimansko-hrvaško koalicijo in srbsko opozicijo vlada torej precejšnje razlike, Srbi so svoje opozicijsko stališče že dosti naglasili ob priliki zadnjih saborskih sej, zlasti pa pri debati o poštni hranilnici in Jankijevičevi predlogi, naj se kniet oprosti ob priliki kupovanja in prepisovanja zemljišča vsake takse. Toda pri proračunski razpravi bo čisto gotovo prišlo med opozicijo in vladnim blokom do ostrega konflikta, katerega posledice postanejo lahko zelo kritične za sedanjí sabor. Srbi niso v proračunskem odseku samo glasovali proti proračunu, ampak odločili tudi svoje referate in ta svoj korak utemeljili s tem, da je nemogoče referirati o stvari, za katero

je že vnaprej določena vladna večina. To je prva važna posledica sedanjih grupacij v bosenskem saboru. Brezdvomno je tudi, da bodo Srbi izvajali še odločnejše posledice, ki bodo ugrozile vsako mogočnost delovanja sedanjega sabora.

Splošni pregled.

Kneževina Luksemburg ima po sedanjem štetju 260.400 duš (1905 l. jih je bilo 246.455) torej 13.945 več ko pri zadnjem ljudskem štetju, prirastek pomeni 5,66 procentov.

Proti kugi na Kitajskem je odposlala ruska vlada večjo znanstveno ekspedico.

Petrograjska univerza je bila vsled dijaških nemirov zaprta. Tudi predavanja na višjih ženskih kurzihs so ustavljena. Na drugih univerzah se predavanja nadaljujejo. Tudi moskovski rektor je prošil za odpust in je prošil da se univerza zapre.

Položaj v Jemenu je za Turke čimdalje slabši. Arabci so oklenili Sana in trdovratno oblegajo mesto. Šeik Idris in Imam Jakia operirata skupaj pri Hodeidi. Beduini so napadli večjo turško ekspedico in ji prizadeli znatne izgube. Turške čete so v veliki stiski.

Italijanska fakulteta. Na svojem shodu so laški študentje na Dunaju sprejeli sledečo resolucijo: Italijanski študentje stoji še vedno na stališču, da le ustanovitev cele univerze v Trstu pomeni popolno rešitev italijanskega vseučiliškega vprašanja. Zato bomo neutrudljivo nadaljevali svoj boj, dokler ne dosežemo svojega cilja. Provizorična ustanovitev italijanske fakultete na Dunaju je samo restitucija one posesti, ki jo imamo v Inomostu. Italijanski študentje opozarjajo da je parlamentarna večina že bila za Trst in da morajo poslanci pri drugem in tretjem čitanju stati na tem, da dosežejo še predno bo vsprejem univerzo v Trstu. Italijani torej niso zadovoljni s tem, kar so dobili in hočejo na vsak način Trst. To bodo sicer težko dosigli, toda pri nas je vse mogoče.

Srbski kralj na Slovenskem.

Danes se bo vozil čez osrčje Slovenije srbski kralj Peter, ki potuje v Rim, v poset k svojemu sorodniku, italijanskemu kralju. Prepričani smo, da kralj Peter ne bo gledal pri tej priliki naših krajev samo z očmi, nego tudi s srcem, z bratskim srbskim srcem in da se bo zavedal, da se vozil čez kraje, v katerih živi majhni slovenski narod, tako zelo soroden po krvi in po jeziku srbskemu narodu, katerega sin je tudi kralj Peter.

Iz Beograda odpotuje kralj Peter v dvorskem vlaku danes ob 7. uri zjutraj, pride v Zagreb ob 3. uri 56 minut popoldan in se odpelje 12 minut za tem čez Brežice in Žid. Most proti Ljubljani, kamor pride danes ob 7. uri in 25 minut zvečer, a 5 minut pozneje odpotuje dalje proti Nabrežini in Italiji.

V Ljubljani bo torej stal srbski dvorski vlak na južnem kolodvoru pet minut. Oblasti pošljejo na kolodvor celo četo detektivov. Te varnostne odredbe na ljubljanski železniški postaji se nam zdijo popolnoma odveč, ker ne verujemo, da bi se kak Nemec tako daleč spozabil, da bi moral demonstrirati proti vladarju sosednje države, četudi je ta država — jugoslovanska in kralj Peter Jugoslovčan; upamo, da imajo naši Nemci vsaj najprimitivnejše pojme o — go-

stoljubju in mednarodni kurtoaziji in ako ne želijo videti kralja Petra, naj ostanejo v svoji kazini, kjer lahko gledajo Bismarkovo sliko.

DNEVNE VESTI.

Vsako obsoja nekvalificirano vedenje dež. glavarja Šukljeja, ki ga menda že prav močno „lunica trka“, ker drugače ne bi hrulil tja ulici in v gledališču mestnih policijskih stražnikov za to, ker vršijo svojo težko službo in pazijo na mir in red, on bi pa rad, da bi samo gledali na vse strani ako slučajno on prihaja, da bi mu hitro salutirali. Niti „Slovenec“ si ne upa braniti dež. glavarja in v večrajšji notici ga celo obsoja, kar se jasno čita med vrsticami. Polagoma namreč tudi klerikalci prihajajo do spoznanja, da Šuklje ni normalen in dobro bi bilo res, ako bi ga poslali na Studenec, kjer naj bi ga vzel v roke kak dober psihijator. Ampak kmalu naj se to zgodi, ker to je vendar sramota za celo Kranjsko, da ima za deželnega glavarja moža, pri katerem niso v redu — možgani, ki so gotovo najvažnejši sestavni del glave.

Gospodje bodite lepo tiho! Klerikalci se zelo vesele, da bodo iz Hudnikov posejilnice v Zvezdi kovali kapital in polom pisali na rovaš narodno-napredne stranke. Zakaj se pa gospodje raje ne brigajo za-se in ne pometajo bolj pred svojim pragom? Zakaj ne govore raje o svoji „Gospodarski zvezi“, kjer je zapustil službo edini človek, ki je bil zmožen pri klerikalni zakružbi organizaciji, gospod Silvester Sdrbinc, kateremu se je klerikalno gospodarstvo docela pristudilo. Klerikalci naj niso nesramni! **Brezobzirni bomo!**

Na vladnem balu pri g. dežel-nem predsedniku. Kaka sreča nas je doletela! G. Božidar Černe, po zaslugi tistih klerikalcev, ki so mu po septembrskih dogodkih klicali: „gospod baron, idite v penzijo!“ — še vedno deželni predsednik, nas je blagovolil za soboto večer povabiti na predpustno veselico v vladno palačo. Do solz ginjine nad tako pozornostjo od strani tako dičnega veljaka in posebnega prijatelja „Jutra“ smo se vabili odzvali. Poslali smo tjakaj enega najboljših plesalcev iz našega uredništva. G. Černe ga je prav pristrčno sprejel ter predstavljal navzoči vladni eliti. V prvem trenutku bi bila vladna družba kmalo popadala v omedlevo. Čuli so se težko pritiženi vsikli: kaj, tak zarotnik pa na vladnem balu? Ko pa so videli, da mož ni tako nevaren, kot je razpust, so se oddahnili in kmalo je zavladalo neprislusno splošno rajanje, prav kot na balu tobačnih detav in delavcev in Narodnem domu. Med odličnimi gosti sta se sukala škof Bonaventura ter dr. Šusteršič. Prvi je aranžiral ples drugi je poveljeval četi lakajev, ki so imeli skrbeti za dobro obloženo mizo. Ko je prišla na vrsto francoska polka se je tudi škof sam zavrtel z madamo Magdichnicht v krog plesalcev, da se je kar kadilo. Podrobno poročilo zaradi ponedeljkovega mačka poročevalca odložimo za poznejši čas. Le to bi še danes radi dostavili: Ko je naš zastopnik po slovesu g. Černeta vprašal, kdo bo trpel precej mastne stroške te vladne predpustne veselice, je g. Černe v oči vidni zadregi najprvo položil prst na usta, kot vidimo kip sv. Janeza na kraju mostov, potem pa pomenljivo pristavil: Kadar bi imelo biti „Jutra“ zaplenjeno, tedaj se spomnite, da roka roko umije. Je izrekel, stisnil roko in izginil. O stroških tega vladnega bala torej — prst na usta!

Konkurz Glavne posojilnice v zvezdi. Deželno kot konkurzno sodišče v Ljubljani je včeraj na predlog likvi-

dantov dovolilo razglas konkurza v imenu „Glavne posojilnice“ v Ljubljani. Dež. sod. svetnik dr. Toplak je postavil za konkurznega komisarja, odvetnik dr. J. C. Oblak pa za začasnega upravnika mase. Terjatve je priglasilo do 30. aprila 1911, volilni narok se vrši dne 21. t. m. Občni zbor za likvidiranje terjatve pa je določen na 16. maja 1911.

Društvo, ki spi. Pred leti se je osnovalo v Ljubljani „Društvo slov. književnikov in časnika“, ki se je potem spremenilo v „Društvo slov. časnika“. In res je bila stanovska organizacija slovenskih časnika-jev zelo potrebna, ali kaj hočemo, ko se je ona omejila samo na urednike „Slov. Naroda“ tako da nima društvo niti toliko pravih članov, da bi se iz njih sestavil odbor, nego sedijo v odboru tudi možje, ki so vse prej kot časnika-ri. Radovedni smo res ali društvo sploh še živi in kaj dela, ako sploh kaj dela! To vprašanje je popolnoma opravičeno, ker „Društvo slovenskih časnika-jev“ ne pokaže nobenega znamenja življenja, ono spi spanje pravičnika, a moralo bi biti stanovska organizacija slovenskih časnika-jev, drugače je brez vsakega pomena.

Za potrebne šole je škoda denarja, za nepotrebne farovže pa ne! Z Gorenjskega se poroča: V neki vasi v kranjskem okraju imajo enorazredno ljudsko šolo in seveda tudi cerkev in farovž. Občina je kupila še pred par leti svet za novo šolo, toda deželni odbor in deželni šolski svet je ne pustiti zidati. Šolsko poslopje ima komaj uporabno šolsko sobo, a 140 šolobobeznih otrok, ki jih en sam učitelj samoposebi umevno ne more v pouku zmagovati! Stanovanje učiteljevo je podobno podzemski kleti, kjer sega vlažnost na stenah po zimi in po letu do okna. Dve luknjam podobni sobi sta notri, a v obeh komaj za eno potrebno sobno opravo prostora, poleg tega pa noč in dan polni smrad. Nasprotno pa vidiš poleg lepe cerkve lepo enonadstropno farovško palačo, kjer sopiha ošaben fajmošter in nič manj ošabna njegova — kuharica. V tej vasi, tem klerikalnem gorenjskem gnezdu nima učitelj nobene- ga ugleda ne avtoritete.

Volilcem in volilkam šentjakob-skega okraja. Gospodarsko napredno društvo za šentjakobski okraj ima razpoložene volilne imenike za prihodnje občinske volitve v Ljubljani v torek 14. februarja pri Zalazniku, v sredo 15. februarja v gostilni pri Bergantu na Sv. Jakobu trgu in v četrtek 16. februarja v gostilni pri Briskiju v Florijanski ulici vselej od 5. do 8. zvečer. Ker so imeniki skrajno pomanjkljivi, pozivajo se gg. volilci in volilke, da se pridejo prepricati, če in kako so vpisani v njih, da se v slučaju napačnega vpisa ali izpustitve napravijo dotične reklamacije!

Dvorski okraj. Volilni imenik za predstoječe občinske volitve je razpoložen v društveni sobi Pred igriščem št. 3 pritično levo, v torek tega tedna od 7. do 10. ure zvečer, v sredo in četrtek pa vsakokrat od 8. do 10. ure zvečer. Razpoložen je tudi v centralni pisarni izvrševalnega odbora narodno-napredne stranke, Wolfova ulica št. 10, I. nadstropje levo, vse dni tega tedna do včetrška četrta, vsak dan od 9. do 12. popoldne, od 3. do 5. popoldne in od pol 8. do pol 9. zvečer. Volilci in volilke, pridite v svrhu reklamacije pogledat, če ste pravilno vpisani in če ne manjka nikdo naših pristašev! — Politično in izobraževalno društvo za dvorski okraj.

Slovensko deželno gledališče. V soboto smo doživeli premiero Franc Herczgeve komedije „Na dolovskem gradu“. Komedija pravza-

prav ni nič drugega, kot dramatizovan sentimentalni roman, „Rührstück“ v najbolj dobesednem pomenu. Delu na škodo je tista naravnost mučna dolgo-veznost dialoga, ki ne pripusti dovolj hitrega razvoja dejanja, ki je že samo v sebi šibko dovolj. Relativno najboljše je vsekako peti akt, samo žal, da smo zaradi obširnosti drugih štirih dejanj že preveč utrujeni in nas to dejanje, dasi samo na sebi najboljše, ne more več dovolj interesovati. Ako se ta komedija z repertoarja odstavi, bomo zadnji, ki bi temu poskušali ugovarjati. — Nadporočnik Tarjan G. Nučiča zasluži polno priznanje; zlasti hvalimo dobrouspeli prehod koncem tretjega dejanja ter globoko, zares čustveno igro v četrtem in petem dejanju. — Vilma gđ. Wintrové je očarala po naravni priprostosti in ljubeznivosti, s katero je obdarila svojo ulogo. — Gđ. Šetfilová se je zavzela za svojo gospo Szentirmayevo z ambicijo ter jo izvedla z eksaktnostjo, kakor vedno. — G. Skrbinek je imel ulogo, ki mu izvrstno leži; ker zna mladi, zelo talentovani igralec napraviti tudi iz njemu nepri-merne vloge vedno zelo posrečen tip, je samoobsebi umljivo, da je bil kot Merlin briljanten. Ga. Danilova je razodevala pravilno umevanje vloge. — G. Šimáček zna zelo ugajati tudi v karakternih ulogah. — G. Bohuslav je ustvaril Bilicega, mladega, nekaj omejenega, pa dobrosrčnega kadeta z virtuoznostjo, h kateri mu v resnici častitamo. — G. Bukšku manjka zaenkrat še tista eleganca, ki jo pri huzarskem ritmistrju težko pogrešamo. G. Danilo naj ne zavlačuje igre s predolgimi pavzami. — G. Grom kot odvetnik je ugajal, g. Molek je razveselil z dobro karakterizirano in z drastičnimi detajli opremljeno figuro častniškega sluga. — V nedeljo zvečer se je komedija ponavljala; tista zadrega, ki jo je povzročila časasna nova suflera, je večinoma izginila; v soboto je bila sicer precej občutna. —a—

Slovensko deželno gledališče. Danes, v torek se poje prvič v sezoni velika G. Puccinijeva opera „Bohème“ z gosp. Ernestom vitezom Camaroto. Predstava se vrši za nepar, a bo zato prihodnja operna novost za parabonente. Izpremembra se je morala izvršiti zaradi nedeljskih popoldanskih predstav. — V četrtek Puccinijeva opera „Bohème“ (za parabonente). — V soboto prvič Gerh. Hauptmanna drama „Voznik Henšel“ (za nepar). — Prihodnja opera Gounodova „Margareta“ (Faust) in prihodnja opereta „Vesela vdova“ Fr. Lehárja.

Politično društvo za kolodvorski in šentpeterski okraj ima v sredo ob 8. uri zvečer v Budjeviški pivnici, Sv. Petra cesta 26; svoj redni letni občni zbor. Na občnem zboru govori tudi g. dež. poslanec dr. Tavčar.

Janeza Trdine nagrobni spomenik. Na razna vprašanja ali ima pokojni slovenski pisatelj Janez Trdina že spomenik na svojem grobu v Novem mestu, odgovarjamo, da ima ga. Spomenik je bil lani postavljen, je jako ličen iz črnega mramorja ter ima sledeči napis: Janez Terdina slovenski pisatelj * 29. V. 1880 v Mengšu. † 14. VII. 1905 v Novem mestu. Spomenik je postavilo Slovensko pisateljsko društvo v Ljubljani.

„Jug“. 2. številka te nove jugoslovanske revije, ki izhaja v Splitu, ima sledečo vsebino: Dr. J. Turič: Prvi pogoj splošnemu duhovnemu preporodu. — Dr. Frano Pervan: Teminjeru s fiziološkega stališča. — Srečko Dumič: Okultizem in njegovo pojmovanje. — Spectator: Na umetniška stremjenja. H. Capponi: Iz potnih zapiskov. Iz knjig in člankov. D. F. Lupis: Amerikanske. Jack: Marginalia. Književnost. M. M. Za velik književni list. E. Venzelides: Smrt majke Jugovica. Ptujski promet. I. V.: Promete smeri. Tuji v svojem domu. Institucije in podjetja. Sanatorij dr. Račisa v Splitu. Slike. Priloga. — „Jug“ je za nas zanimiva revija. Stane 12 kron na leto.

Vesela Ciril-Metodove podružnice v Mostah se je vršila v nedeljo popoldne ob velikanski udeležbi pri Miškotu v Mostah. Domači diletante so predstavljali na splošno zadovoljnost prav izbornu burko „Napoleonov samovar“. Predsednik Zupan je pozdravil goste v imenu podružnice. G. Adolf Ribnikar je obširneje govoril o pomenu in namenu družbe sv. Cirila in Metoda, ter pozival k pristopu in agitaciji zanjo. Prav živahna zabava se je z zadovoljstvom končala in prinesla družbi tudi lep materialni uspeh.

Podružnici družbe sv. Cirila in Metoda v Kamniku se pripravljata na slavnostni večer v proslavo spomina velike dobrotnice slovenskega naroda, blagopokojne gospe M. Vilharjeve. Za to slavo se posebno zanimajo kamniške rodoljubke in v narodnem smislu vrlo vzgojena mladina. Slavnost se vrši 5. sušca z bogatim in prav povabnim sporedom.

Družbi sv. Cirila in Metoda je poslala podružnica št. I. v New Yorku

MALI LISTEK.

Slovenske revije.

„OMLADINA“.

(Glasilo nar. radikalnega dijaštva, VII.)

Sedmi letnik dijaškega lista leži zaključen pred nami. Morda ne bo odveč, če spregovorimo o letošnjem letniku par besed. Pravimo: o letošnjem. Ne mislimo se laskati narodno-radikalnemu dijaštvu, oziroma uredništvu „Omladine“ če rečemo, da je bila preteklo leto „Omladina“ najboljše in najbogatejša slovenska revija. Vsako važnejše kulturno vprašanje se je točno in vsestransko objasnjevalo v „Omladini“. Poglejmo samo vsebino: Poleg člankov o možu, katerega šestdesetletnik so preteklo leto slavili Čehi, člankov o Masaryku je tam natančno poročano o namenu in pomenu „Narodno-obrambenega tečaja“, ki se je vršil preteklo leto v Ljubljani. Dalje podaja „Omladina“ o priliki 25 letnice naše šolske družbe precej novih smeri v narodnem delu. Odkriva nedostatke in podaja načrte za popravilo. V lanskem poletju se je vršil vsvestovski shod v Sofiji. „Omladina“ marljivi sotrudnik dr. I. Lah se je

shoda udeležil ter podal o njem prav obširno sliko, prav posebno povdarjajoč kulturni pomen shoda za slovanstvo ter Slovence. Dalje je isti pisatelj podal živo sliko ruske književne razstave v Sofiji. Stvar je za nas čisto nova in bila bi vredna uvaževanja od strani naših kulturnih zavodov. Dalje je prinesla „Omladina“ poročila o mednarodnem kongresu za šolsko higieno v Parizu, ter o mednarodnem kongresu za telesno vzgojo mladine v Bruxellesu. „Omladina“ je tudi bila, ki je prva obširnejše razpravljala o strelnih vajah v srednjih šolah.

Česar prav posebno ne smemo pozabiti: v času slovenskih umetniških razstav je prinašala „Omladina“ redno vedno lepe, strokovnjaške, a prav živahno pisane ocene o posameznih razstavah. Odlikujejo se te ocene, kakor rečeno po svojem temperamentu, originalnosti ter precejšnji vzgojevalni vrednosti. Pisal jih je Ivan Zorman. Enako globoko so zamišljeni članki o verskem vprašanju od Rad. Krivica.

Vidi se, da je „Omladina“ posvečala vso pozornost slovenski in slovenski kulturi, kolikor je le to bilo v njenih silah. „Pomen Tolstega v današnji kulturi“ je prvi večji

izčrpljiv članek v slovenski literaturi ob priliki Tolstojevu smrti: Spisal ga je pisatelj dr. I. Lah.

Poleg specialno dijaških vprašanj se tiščih člankov pa je „Omladina“ prinesla tudi dva članka, ki bi zaslužila največji pozornosti slovenske narodne politike. Prvi članek: „Poti k slovenski inženirski organizaciji“ od I. Mačkovška v jasni loži pokaže velik kulturni pomen inženirske organizacije. „Poleg tega sem mnenja, da imajo slovenski inženjerji rešiti še veliko nalogo na našem jugu rešiti, gospodarski problem naših pokrajin in jih pripeljati, kakor so pasivne, do blagostanja. In k temu je potrebna od drugih narodov neodvisna organizacija, ki lahko postane prava akademija in ne le strokovno društvo. Tako piše mlad inženir — seveda za slovensko javnost zastoj! Takšne predloge, oziroma takšna raziskovanja bi bilo treba uvaževati. ne pa jih molče prezirati. Ob takšni organizaciji bi bili Lampeti nemogoči.“

Med tem, ko se ta članek dotakne le enega stanu in enega dela slovenskega javnega življenja (gospodarskega) govori drugi članek o vseslovenski narodni zadevi in natogi: o ustanovitvi narodnih svetov.

„Na mesta!“ tako vsklika mlad, že dobro znani manjšinski delavec, tovariš prejšnjega člankarja, L. Bruncko. Vsestransko je pokazal na naloge, ki bi jih imeli narodni sveti na Slovenskem. ustanovljeni po vzorcu onih na Češkem. In sicer priporoča ustanovitve lokalnih narodnih svetov. To pa zato, ker članek ni solzolinast sloga, ampak vidi položaj v tej luči kot je: s klerikalci je skupna pot nemogoča.

Človek je tako bogat po svojih riasvetih, da bi moral buditi zanimanje in premišljevanje povsod, ko bi pri nas ne bilo vse gluho in slepo; morali bi hoditi ljudje k premišljevanju, če bi pri nas imeli smisel ljudje za pravo politiko — a tako ga imajo le za parlament — če se žepi rede ...

To je kratko poročilo o zaključenem letniku, ki v svoji zadnji številki, ki prinaša sila zanimive podatke o Trstu in službah istotam, obeta, da bo prihodnji letnik posvečal po pozornost slovenskemu narodnostnemu in jugoslovanskemu vprašanju. Naj bi slovenska inteligenca pridno segala po tej reviji, ki po svoji vsebini daleko presega meje dijaškega lista, in je skozinsko pisana trezno in prevdarno.

1000 K, dopis podružničnega tajnika se nam obeta. Podružnica št. 24 v Calumetu sporoča, da pošilja 48 K 70 v. Hvala tem zavednim in zvestim rojakom v daljni Ameriki! G. župnik Fr. Skrjanec je podaril družbi sv. Cirila in Metoda 5 K v spomin na „Cirilmetodarijo“ z dne 7. svečana 1910. Mohorjani trnovski so dali naši družbi po g. župniku Iv. Vrhovniku zopet 1 K 10 v. G. L. je poslal družbi večje število pravih lepih, dragocenih mladinskih knjig, s katerimi je posebno postreženo. Hvala Vam iskrena, dobri Slovenci!

Nunski katehet Bulovec že kaže posledice svoje prisega proti moderni vedi. Naj lepo v šoli v miru pusti licejskega naravoslovca M., če ne mu bo to na poseben način dokazal, od katere zverine razum je prednik Bulovecve pameti. Veruj, da je tako, misli ti je itako prisega prepovedala!

Pladinski vestnik št. 2. prinaša sledečo vsebino: Janko Mlakar: Jungfrau in če marsikaj. Jakob Zupančič: Okolica Gorice v luči turistične. Dr. H. Tuma: Čez Trbiško Skrbnico. Naše slike, Obzor, Društveni vestnik z dvema prilogama: Dolgi Hrbet in v lški.

Slovenski Branik. Vsebinska 2. št. A. Hudovernik: Marija Vilharjeva. J. Prekoršek: Razmišljanja ob novem letu. — Lev Brunčko: Poglavlja o manjšinah II.—B. Tolovajstva v Kočevju. Družba sv. Cirila in Metoda. — Branimbor. Z narodnega bojišča. Obrambno delo naših bratov. Kaj delajo naši narodni nasprotniki! Raznosti. Priloga je slika Marije Vilharjeve.

Dopolnilne volitve v personalno komisijo c. kr. drž. železnice. Ravnateljstvo c. kr. drž. železnice v Trstu razpisuje dopolnilne volitve v personalno komisijo. Volitve se vrše dne 20. februarja 1911. Z ozirom na to, da funkcije sedanjih članov personalne komisije trajajo itak samo do 26. maja 1912 in se potem vrše splošne volitve v volilno komisijo je Zveza jugoslovanskih železničarjev sklenila, da se ne udeležijo letošnjih dopolnilnih volitev. V smislu tega sklepa torej pozivljamo članstvo Z. J. Z., da se dne 22. t. m. vzdrži volitev v personalno komisijo.

Osrednji upravni odbor Z. J. Z.

Zaključni plesni venček „Slavčevih“ plesnih vaj vrši se v soboto, dne 18. t. m. ob pol 9 uri zvečer v „Citlanični“ dvorani v „Narodnem domu“. Vstop imajo gojenci plesnih vaj, društveni člani ter vabljeni gostje.

„Veliki pustni korzo“ v Ljubljani. Davno je že temu, ko so se vršili v Ljubljani koncem predpusta veliki korzni sprevodi, ki je zarajalo vse, staro in mlado. Ti stari, lepi časi povrnil se bodo letos na „Slavčevih“ maškadar, katere se vrši na pustno nedeljo, 26. t. m. v veliki dvorani hotela „Union“. „Veliki pustni korzo“ daje priložnost za nastop vsakovrstnim maskam in narodnim nošam, in kar je poglavito, ob majhnih stroških. Za danes naj omenimo, da bodo na tem „Velikem pustnem korzu“ sodelovale tri godbe in s: „Slov. Filharmonija“ iz Ljubljane, „Cigranska godba“ iz Kečkemeta na Ogrskem in „Tamburaški zbor“ iz Babinegrada na Hrvaškem v narodnih nošah.

Nedeljski koncert „Slov. Filharmonije“ v Unionu, se je vršil malodane pred prazno dvorano. Če uprava klerikalnega „Uniona“ v kratkem ne bo preskrbela Ciril-Metodovih vžgalic in plačilnih listkov, se lahko pripeti, da sploh noben naprednjak ne bo več posecal prireditve v „Unionu“.

Telovadno društvo „Sokol“ v Radovljici priredi svoj plesni venček dne 25. februarja 1911 v dvorani brata Rud. Kunstelja, pri katerem svira slavna vojaška godba c. in kr. pešpolka št. 17 iz Celovca. Predpriprave so še v polnem teku, kar svedoči, da bo ta plesni venček nekaj prav izrednega za našo Radovljico. Priglasenih je že prav mnogo iz cele Gornje Gorenjske. Zato se že v naprej opozarjajo vsi oni, ki se hočejo ob zvokih vojaške godbe zabiti v lahnem valčku, da ne zamudijo prilike, katere se jim bo nudila dne 25. svečana v Radovljici.

Bralno pevsko društvo „Štanjel“ v Štanjelu se je na svojem običnem zboru konstituiralo takole: Predsednik: Vekoslav Svagelj; podpredsednik: Josip Svagelj; tajnik: Vekoslav Hočevar; blagajnik: Anton Kobal; odborniki: Vekoslav Svagelj, Josip Hočevar, Anton Furlan (Hruševca), Franc Fabjan (Kobdili).

Ugodna zima je letos za kmeta. Pota v gozd so prosta snega, vsled česar kmet lahko drva za kurjavo seka in pripravlja ter donša na dom in na trg.

Stavbni les so pričeli pridno dovažati v mesto na razna stavbišča. Podjetniki se pripravljajo za stavbno sezono, ki pa letos ne bo kaj živahna, ker so postala stavbišča draga, delavci pa tudi.

Divjačina se je letos tudi podražila, zlasti zajci in srne. Čudno! Na Gorenjskem je nekaj cenejša, v Ljubljani pa ne kaže vsakemu zajcev in srn jesti.

Prihodnji teden prično s parnikom v Prulah dovažati kamenje iz Podpeči za Gruberjev prekop. Delavcev je tu nekaj nad 100.

Sestanek gostilničarjev se vrši danes ob 3. uri popoldne v dvorani hotela „Ilirije“ v Kolodvorski ulici.

Pozor! Pred par dnevi je peljal izvošček gosp. Erbeznik št. 88 nekega gospoda ob pol 7. uri na Vič. Dotični gospod je pozabil v kočiji svojo zimsko suknjo in je potem ni dobil več nazaj. Ker je dotični izvošček peljal pozneje še več strank in je mogoče, da je katera pomotoma vzela ono suknjo, se naproša, da jo odda pri gori imenovanem izvoščeku, Rimska cesta št. 5.

Predzrna tatvina v železniškem vozu. Posestnika sin Ivan Jurjovec iz litijskega okraja se je v nedeljo zvečer vračal iz Amerike domov. Med vožnjo od Inomosta proti Spitalu je utrujen nekoliko zadremal. To priliko je porabil neko približno 30 let stari neznanec, sedeč Jurjovcu nasproti. Izmaknil je iz blizu viseč Jurjovecve suknje denarnico z vsebino blizu 100 kron. Poleg denarja je bilo tudi več vrednostnih listin. K sreči je imel Jurjovec še drugo denarnico z večjo svoto denarja na skrivnem v telovniku. Po izpovedbi spovednika je uzmovič izstopil v Spitalu. Jurjovec prišedši v Beljak je tatvino ovažil policiji, ki je takoj brzojavno obvestila orožništvo v Spitalu. Orožništvu se je še tisti dan posrečilo tatu izslediti v neki gostilni, kjer je z ukradenim denarjem popival. Dotični uzmovič se piše Julij Weinhofer, brezposelni ključavničarski pomočnik iz Tridenta.

Dečki, berite, kako se jim godi, ki se iz porednosti obešajo ozadej na vozove. 11 letni šolski učenec Fr. P. se je prijel v soboto popoldne za voz nekega mesarja, ki je prav naglo vozil. Ko dečko ni mogel več dohajati voza, se je spustil na tla. Pri padcu je zadobil na to vožnjo prav pošten spomin po glavi in obrazu. Torej pustite vozove ozadej pri miru in počakajte, ko bodele brez „kontrabanta“ se na voze vozili.

Pil bi vsak hudčič plačal pa nič. V neki gostilni v Vodmatu je v nedeljo delavec Martin Boštjančič napravil za 3 K 70 v „cehe“. Ko pa je bilo treba plačati, je začel razsajati. Poklicali so stražnika, a še predno je ta prišel, jo je postenjakovič Piljeplačalpanič že odkuril.

Dr. Tavčarjeva hiša v ognju.

Dr. Tavčarja, oziroma njegovo rodbino bi bila večer popoldne zadela kmalo še večja nesreča, kot se je po naših vrljih ognjegascih če pravočasno omejena na lasti hiše in pohištva res izvršila. Malo pred 2 uro popoldne je čuvaj na gradu z dvema streloma naznanil ogenj v mestu. Od Prešernovega spomenika se je videl istočasno dvigati obsežen črnodimasti oblak v smeri od Brega. Naš poročevalec se je takoj podal proti dotični smeri ter že spotoma izvedel, da gori dr. Tavčarjeva hiša. Ko je poročevalec prišel na lice mesra, je prišla gospa Tavčarja ravnokar vsa od dima osmojena od Salendrove ulice dol. Požarna bramba je bila že na delu. Iz II. nadstropja se je na vseh koncih valil črni dim.

O požaru samem podajamo sledeče podrobnosti.

Nastanek požara

Med sobo za knjižnico, jedilnico ter sprejemnico se nahaja v II. nadstropju nekako še na hodniku mala soba za rože (po drugih virih lovška soba). V tej sobi je železna peč, ki se je kurila skozi celo zimo. Ker je večeraj imela gospa dr. Tavčarjeva za poznejšo uro napovedan poset večje damske družbe v nasprotni sprejemni sobi, se je morda to pot nekoliko bolj zakrnilo. Še prej pa je mogoče, da odvodnik za saje ni bil zadosti ognjevarno izpeljan. Ob peči, oziroma ob stenah se je nahajala plast lubja in gob. Skratka, ogenj je nastal v tej sobi. K sreči ali nesreči je služkinja pustila vrata te sobe nekoliko priprta. Družina je bila že odobedovala, g. dr. Tavčar se je napolnil v kavarno, sina pa v sobo, ostala sta doma baje le gospa ter njena hčerka. Gospa je posedela še v jedilnici. Dočim njen soprog pri odhodu še ni ničesar opazil, je gospa čitajoč liste, zaslišala neko čudno prasketanje pred sobo. Ko odpre vrata in ko pogleda na hodnik, bi se bila kmalo zgrudila od sopare iz omenjene sobe švigajočih plamenov ter neznosnega dima.

Gospa dr. Tavčarjeva v smrtni nevarnosti.

Komaj da je gospa še alarmirala ogenj, se po hodniku že ni mogla več rešiti. Planila je nazaj v sobo, ter v hipni zmedenosti sknšala se rešiti skozi okno v Salendrovo ulico. Očividci pripovedujejo, da je bil to skrajno mučen prizor. Še v pravem času pa

so prihiteli ognjegasci z rešilno lesivo, po kateri se je prestrašena gospa spustila. Komaj pa je bila rešena, letela je zopet nazaj v stanovanje, ki je bilo med tem časom že vse v plamenu. Prišlo je padati od zgorele goreče tramovje in drugi predmeti doli v vežo; nevarnost je bila skrajna. Naš poročevalec je prišel ravno v trenutku v vežo, ko je državni poslanec Ivan Hribar pripeljal gospo dr. Tavčarjevo po stopnicah doli. Med tem so ognjegasci pod poveljstvom g. Turka na vse kriplje skušali ogenj zadušiti, kar se jim je tudi kmalo posrečilo. Vežbalec g. Daks zasluži pri tem v prvi vrsti priznanje.

Obseg in škoda požara.

Požar je popolnoma uničil sobo, v kateri je nastal, oprjel se tudi že podstrešja, sobe za knjižnico, jedilnice ter opustošil vse gorljive stvari na hodniku. Poškodovan je telefon in elektrika. Omara s knjigami je sicer še ostala, toda je popolnoma opaljena. Tako je tudi s slikami ter z večino pohištva od ognja prizadetih sobah. Vsled gašenja se je mnogo dragocenih stvari deloma poškodovalo, deloma popolnoma uničilo, posebno pa perilo, ki je vse zgorelo. Celotno stanovanje je nudilo žalosten prizor žrtve požara. Škoda se ceni približno na 25 tisoč kron. Ogenj je razen poskusa v podstrešju, divjal le v II. nadstropju v dr. Tavčarjevem stanovanju.

V pomoč požarni brambi

je prihitelo poleg mestne straže ter več civilnih gospodov tudi orožništvo ter vojaštvo 27. pešpolka. Vendar pa gre delo omejitve ter zadušenja požara le na rovaš naši požrtvovalni požarni brambi, kateri se imajo poleg dr. Tavčarja tudi lastniki sosednih hiš zahvaliti, da ta požar ni zahteval večje, nedolgrede žrtve. Za dr. Tavčarjevo rodbino pa je pri vsej tej nesreči še velika sreča, da se ogenj ni pojavil šele po noči, ker v tem slučaju bi bil požar zahteval skoro gotovo tudi človeške žrtve. Omenjamo še, da g. dr. Tavčar pri strelu iz grada ni niti najmanjše slutil o grozeči nesreči doma, in sicer zato ker je mislil, da je bil samo en strel oddan torej, da kje izven mesta gori. Obveščen o požaru doma, je pohitel domov. Ogenj je bil okrog 3 ure že zadušeno ostalo pa je 6 ognjegascv za vse slučaje še na straži.

Dr. Mirko Pečar sam o sebi,

Dr. Mirko Pečar nam je poslal sledeče pojasnilo:

Na vaš članek: „Kdo je bil dr. Mirko Pečar“ si dovoljujem odgovoriti s sledečo izjavo in prosim, da jo priobčite v vašem cenjenem listu:

Senzacionalna notica v „Sakserjevem „Glasu Naroda“ me ni prav nič iznenadila, ker je ta list vsled nesposobnosti svojih urednikov in vsled nepriljubljenosti med slovenskim narodom v Ameriki prisiljen na to s podobnimi vestmi pokriti svoje predele, kakor vsak „revolver list“ njegove vrste. Sakserjev napad kar sam najboljše dokazuje, ni nič drugega nego izmišljena laž.

Frank Sakser trdi v svojem listu, da sem „navaden ameriški pustolovec“, jaz pa vprašam, ali je mogoče, da dobi navaden ameriški pustolovec pri tako natančni informaciji mesto pri ameriški banki? Nadalje [trdi Sakser, da sem v tej banki ukradel 6000 dolarjev in pravi: nekaj časa se je skrival po New-Yorku, kjer pa so mu bili detektivki kmalu za petami. Tla so mu postala prevroča in vrnil se je nazaj v stari kraj, od koder je prišel.

Na to izjavljam sledeče: 1. marca 1910 sem pustil mesto pri banki v Gary Ind, in sem se preselil v New York. Od tod sem odšel 21. marca v Evropo. Bil sem torej v New-Yorku čez 2 in pol meseca, kar lahko dokazem z raznimi dokumenti, med drugim tudi s pismi, ki so prišla v tem času na moj naslov v New-Yorku. Ako bi bil torej pobegnil iz Gary in tam v banki ukradel 6000 dolarjev, kar znaša v našem denarju 30.000 K, ali bi imelo smisla, da sem ostal dva in pol meseca v New-Yorku, ko sem imel vendar dovolj denarja, da pobegnem v Evropo? Ako bi se bil skrival po New-Yorku, kako bi Sakser vedel, da sem v New-Yorku in da pišem proti njemu v „Narodnem listu“ fulmintne članke, ali bi bilo detektivom, o katerih trdi Sakser, da so mi bili za petami, težko, da me najdejo in primejo? Sakser bi bil sam pomagal, da me najdejo in zapro, da bi se na ta način maščeval za članke v „Narodnem Listu“. Sploh bi bila največja sramota za ameriške detektive, da 2 in pol meseca ne morejo najti človeka, ki se je nastanil v New-Yorku in sto korakov daleč od Sakserja v dnevnem listu napada Sakserja in njegovo delo ter prejema pisma na svoj naslov. Ako je Sakser izvedel, da sem v New-Yorku in da članki proti njemu prihajajo iz mojega peresa, bi ameriški detektivki tudi v 2 in pol mese-

cih našli moj naslov in me prijeli. Ako bi njegova nesramna trditev imela kako podlago, ali bi ne bilo naravno, da bi bil Sakser, ko je izvedel iz slovenskih časopisov, da sem v Ljubljani in da nameravam predavati, napravil uslugo detektivom in First National banki v Gary Ind. ter jim naznanil moj naslov in prebivališče?

Že 12. dec. je izšla v ljubljanskih časopisih vest, da bom 14. dec. predaval o ameriških razmerah. Dne 15. dec. je izšlo v časopisih obširno poročilo o mojem predavanju, 25. in 26. dec. je Sakser o tem čital v časopisih.

Ako bi bil ukradel jaz 6000 dolarjev, ali bi ne bil Sakser telegrafno obvestil o tem banke v Gary in ji poslal moj naslov? Imel je dovolj razlogov za osveto in dobrodošla bi mu tudi bila nagrada, ki bi mu jo banka za to uslugo izplačala. 6000 dolarjev, to ni majki kašelj. Ako bi bil on to storil in storil bi bil gotovo, ako bi bil jaz poneveril ono svoto, sedel bil jaz danes že v zaporu. Kar se tiče njegove trditve, da sem propal dijak, ki nima pravice na doktorski in odvetniški naslov, kakor on to piše v svojem listu, ne potrebujem nič pobijati niti dokazovati, ker je inteligenca za to najboljši dokaz in sl. uredništvu bom dal, ako bode treba, svoja izpričevala na razpolago. Na koncu še dodajam, da je Sakserjeva notica zahrbtna osveta za moje pisanje proti njemu v new-yorskem „Narodnem Listu“, s čimer me je hotel pred lahkovernimi ljudmi očrniti in me napraviti nemogočega, ker mi je zavidljiv zaradi uspehov pri mojih predavanjih v Ljubljani in ker dobro ve, da, ko sem govoril o Slovencih, tudi njemu nisem prizanesel.

Toliko v pojasnilo glede Sakserjeve notice in glede Sakserja, s katerim bom obračunal, ko se vrnem v Ameriko. Informacije o tatvini da Vam lahko First Natl. Bank v Gary Ind. S spoštovanjem

dr. M. Pečar.

S tem je za nas stvar pojasnjena. Kakor slišimo, dr. Pečar ne sprejme mesta v Ljubljani, ampak odide v Ameriko, kjer bo Sakserja tožil zaradi žaljenja časti. Mi smo stvar že zadnjič primerno pojasnili. Nismo si mogli misliti, da bi si mogel „Glas Naroda“ na celem izmisлити tako laž, ki je dalekosežnega pomena. Zato smo notico priobčili in jo pojasnili.

Pojasnilo dr. Pečarja pa kaže ameriški časopis in njegove gospodarje v čudni luči. Obravnava bo vso zadevo še bolj pojasnila.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

Podaljšanje bančnega provizorija.

Dunaj, 13. februarja. V dobro informiranih krogih se zatrjuje, da sta se obe vladi sporazumeli z avstro-ogorsko banko glede podaljšanja bančnega provizorija do 31. maja t. l. Sedanji provizorij poteče namreč že 15. t. m. Provizorij bo stopil iz veljave takoj, ko bosta obe zbornici sprejeli bančni predlog. Z ozirom na to se vrši v sredo v Budimpešti seja generalnega sveta avstro-ogorske banke, kjer se bo razpravljalo o provizoriju.

Delegacije.

Budimpešta, 13. februarja. Danes popoldne je zboroval vojni odsek avstrijske delegacije, ki se je pečal z mornaričnim proračunom. Pričakuje delo že tekom tekočega tedna. Jutri se najbrže vrši že specialna debata, pri kateri se bo obdelovala točka za

točko. Splošno se sodi, da bodo mornarične zahteve vse dovoljene, dočim bo proračun za armado jako skrajšan. To pa le radi tega, ker so Nemci tekom današnjega dne spremenili svoje stališče. Zvedeli so namreč, da hoče dati vojni minister Madžarom v jezikovnem vprašanju veliko koncesij in zahtevajo v tem oziru natančnih pojasnil. Delegacijski odseki bodo zborovali do 22. t. m., nakar se prične plenarno zborovanje avstrijske delegacije. Kdaj bo delegacijsko zasedanje končano, je odvisno od tega, kako pridno bodo delali naši delegati. Če bo šlo vse v redu, bo delegacijsko zasedanje končano že 6. marca.

Germaniziranje praškega nadso-

dišča.

Praga, 13. februarja. Novoimenovani prvi državni pravdnik za praško nadsoodišče je začel pridno z germanizacijo praškega nadsoodišča. Ukazal je odstraniti vse orientacijske table v češko-nemškem jeziku in jih nadomestiti z nemško-českimi. Med češkimi poslanci vlada radi tega veliko ogorčenje in nameravajo takoj vložiti v državnem zboru interpelacijo.

Konflikt med Kitajsko in Rusijo.

Petrograd, 13. februarja. „Novoje Vremja“ poroča, da so se odnosi med Kitajsko in Rusijo jako poslabšali. Položaj je jako kritičen. Na Kitajskem se je pričelo nevarno gibanje proti tujcem, ki je predvsem naprejeno proti Rusom, katere smatrajo Kitajci za povzročitelje sedanje kuge. Situacija je ista, kakor za časa boksarske vstaje l. 1900. Rusija je svoje obmejne čete jako pomnožila, da se tako izogne vsem neprilikam.

Demisija turškega notranjega ministra.

Carigrad, 13. februarja. Vsled demisije turškega notranjega ministra nastala situacija se še sedaj ni razjasnila. Vodstvo mladoturške stranke je imelo včeraj sejo, na kateri so skušali z vso silo preprostiti notranjega ministra, naj umakne svojo demisijo. Ker pa je ta odločno vstrajal pri svojem sklepu, so ponudili portfelj notranjega ministrstva načelniku mladoturške stranke, Halibegu, ki pa je istotako z motivacijo, da je za to posel nesposoben, odklonil ponudbo.

Umor perzijskega finančnega ministra.

London, 13. februarja. Oba morilca perzijskega finančnega ministra so izročili ruskemu poslanstvu. Rusko sodišče ju je nato obsodilo na 14 let pregnanstva v Sibirijo.

Kuga v avstrijski koloniji na Kitajskem.

Berlin, 13. februarja. V avstrijski koloniji na Kitajskem Tientsin se je pojavil prvi slučaj kuge.

Posledice obstrukcije v štajerskem deželnem zboru.

Gradec, 13. februarja. Vsled slovenske obstrukcije v štajerskem deželnem zboru je deželni odbor prisiljen pri proračunu za l. 1911 črtati različne postavke v znesku 1 in četrt milijona kron. Tako je moral deželni odbor črtati tudi subvencijo graškemu gledališču v znesku 25.000 kron.

Lastnik, glavni in odgovorni urednik: Milan Plut.

Tiska „Učitejska tiskarna“, Ljubljana.

Mali oglasi.

Lepa vila v bližini mesta Gradca, z vrtom in travnatsko postajo v vrednosti 30.000 kron, se zamenja za hižo z vrtom v Ljubljani. Ponudbe pod „Vila 20“ na inseratni oddelku „Jutra“.

Lokal za pisarno ali prodajalno se odda. Pojasnila: Inseratni oddelku „Jutra“. 94/10-1

C. kr. priv. obéna zavarovalnica

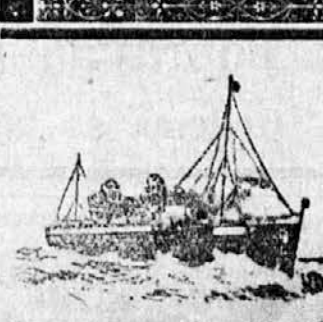
Assicurazioni Generali v Trstu

usnovljena leta 1831.

Jamstveni zaklad znašajo nad 36 milijonov kron.

Poslovni izkaz zavarovalnega oddelka na življenje

	od januarja 1910
Vložilo se je ponudb	22.126
za zavarovano vsoto	K 179.803.298-62
Izgotovljenih pol je bilo	19.215
za zavarovanih vsoto	K 155.608.264-36
Naznanjene škode znašajo	K 19.507.942-40

Ed. Šmarda

potovalna pisarna

v Ljubljani, Dunajska cesta 18.

Samo 6 dni! Prodaja originalnih voznih listov („šifkart“) franoske linije čez Havre v New-York in nazaj.

Lep otročji
voziček
dobro ohranjen (Gummilradler) se
ceno proda. Dalmatinova ul. 5. III. n.

Spretna vlagalka
se sprejme takoj v tiskarni
Maks Hrovatin.

V hiši pri „Anžoku“ v Spod.
Šiški, Vodnikova cesta št. 9
se oddajo s 1. majem v najem
tri lepe kleti, skladišče, hlev in podstrešje za seno.

Natančnejša pojasnila v gostilni
ravnotam.

Ponatis zanimivega romana
„Otroci papeža“
je izšel in se dobi pri upravništvu „Jutra“ za 3-50 K broširan, za 4-50 K pa elegantno vezan izvod. Najbolje je, ako se istočasno z naročilom pošlje tudi denar, ker s povzetjem poslana knjiga je dražja.

Olimpija
krema
je suha krema, brez maščobe, ob enem najfinejša milo, raditega je Olimpija krema, kosmetično sredstvo prve vrste. 1 lonček velja 1 krono 20 vin. Po pošti franko 1 K 30 vin. — Dobi se v glavni zalogi: Lekarna Trnkoczy, Ljubljana.

Tovarniška znamka „IKO“.

Specializirani: edina slovenska ura za telovadce.
Dobi se samo pri trčki:
H. SUTNER, Ljubljana, Mestni trg in Sv. Petra c.

Lastna tovarna ur v Švicl.

Vinc. Richterja
pomada za lase

je izdelek, prirejen izključno na temelju znanstvenih in zdravstvenih predpisov. Imenitne posledice se prikažejo takoj po uporabi te pomade: rasti pričnejo lasje in brada. Zabrani izpadanje las in povzroča rast las tudi tam, kjer jih prej ni bilo. Cena lončka z navodilom 3 K.

„Schampus“, prašek za umivanje glave.

Najboljše učinkujoči pripomoček za snaženje glave. Cena zavojčka 50 vin.

Vinc. Richter, specializirani za gojenje las
Dunaj IX. Sobieskygasse.
Zalogo ima A. MOLL, lekarnar, Dunaj I., Tuchlauben 9

Kupujte „JUTRO“.
Izvod samo 4 vinarje.

„Narodna kavarana“
Fran Krapeš.

Gostilna
na Turjaškem trgu št. 1
(bivši Katoliški dom)

se po dogovoru odda v najem. Natančnejše se poizve v pisarni Filipa Supančiča, Šubiceva ulica št. 5.

Ustanovljena leta 1818. Ustanovljena leta 1818.
Pivovarna Mengeš
JULIUS STARE
Zaloga v Ljubljani Metelkova ulica 19.
Telefon št. 248.
priporoča svoje izborni vležano
marčno, dvojno marčno in bavarsko
:: pivo v sodčkih in steklenicah. ::

Dragocen dar

Vam pošljemo z obratno pošto zastoj in franko, ako nam v namen razpošiljanja naših cenikov pošljete
100 naslovov (edino z dežele, ne iz glavnih mest)

zasebnih in državnih uradnikov, učiteljev, vaških duhovnikov, graščakov, gospodarskih uradnikov, tovarnarjev in tovarniških uradnikov, boljše situiranih zasebnih uradnikov, trgovcev, obrtnikov itd. s svojega bivališča in najbližje okolice snažno in razločno na polo papirja spisane.

Prodaja patentovanih novosti
L. Weiss, Dunaj II. Hofenedergasse 1.

Zboljšana Kneipova metoda in ventilirane spalne čepice

so kot najbolj preizkušeno sredstvo proti nervoznemu glavobolu vseh vrst, proti potenju, vroči glavi in posledicam, izpadanju in osivelosti las. Čepica pomiri živce in prozori dobro spanje in spočito glavo.

1 čepica z dvojno ventilacijo K 6—
1 „ „ trojno „ 8—

Balzam pospešujoči rast las in brade

z uporabljenim navodilom

1 stekleničica K 2—
1 „ „ „ K 4—
1 „ „ „ K 6—

Naročila iz province po pošti le proti povzetju.

Zavoj in spremnica 30 vin. Pri naročilu čepice naj se navede obseg glave.

P. Frötscher, Dunaj III.,
Barichgasse 17.

Izdelovanje igrač
Ernest Hoffarth jun., Dunaj VIII.,
Pfeilgasse 34.

Vojaške oprave za otroke:
Infanterijska garnitura K 4—
Huzarska „ „ „ „ „ 5—
Planin. lovcev „ „ „ „ „ 5—
Dragonska „ „ „ „ „ 5—
Ulanska „ „ „ „ „ 5—
Telesne straže „ „ „ „ „ 6—
Prekupovalci specijalni cenik. Razpošiljatev po povzetju.

Miši in podgane naredo največjo škodo v kletih in skladiščih.

Te se najhitreje uniči z mojo nanovo od mene iznajdeno uničevalno pasto, ki jo more vsakdo in povsod uporabljati. Cena pasti pol kilograma K 3—. Izgotavljam tudi najnovejšo in od občinstva kot najboljšo priznane mehanične pasti za miši in podgane, ki prekosi vse iznajdbe na tem polju. Vjame se v tako past 15 do 20 miši, ne da bi bilo treba past znova nastavljati. Cena pasti za podgane 8 K, za miši K 3-60 do 5-20. Dobiva se pri iznajditelju in izdelatelju

L. Pösch kleparski mojster, Dunaj XVII.,
Blumengasse šte. 60.

Izgotavlja stenske in namizne akvarije, kopalne kabine za ptice, ročne, stenske, vozne in nagrobne svetilke, itd.

Kmetska posojilnica
ljubljanske okolice
registrovana zadruga z neomejeno zavezo
v lastnem zadružnem domu v LJUBLJANI Dunajska cesta šte. 18

obrestuje hranilne vloge po čistih
4 1/2 %
brez odbitka rentnega davka
Sprejema tudi vloge na tekoči račun v zvezi s čekovnim prometom ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.
Posojuje na zemljišča po 5 1/2 % brez amortizacije ali na amortizacije po dogovoru.

Rezervni zaklad nad pol milijona kron

Stanje hranilnih vlog dvajset milijonov kron

Ustanovljena leta 1882.

Upravno premoženje v letu 1910 K 20,500.000—

Denarni promet v letu 1910 K 100,000.000—

Eskomptuje trgovske menice.

Eskomptuje trgovske menice.

Ustanovljena leta 1882.

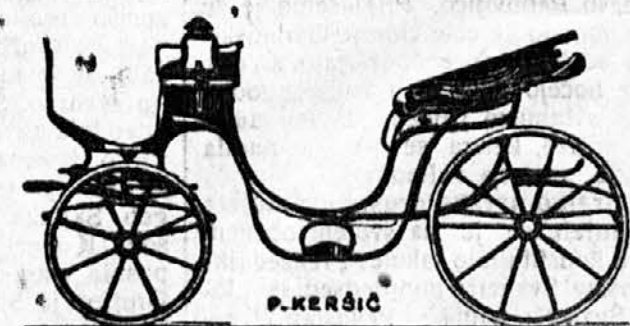
Upravno premoženje v letu 1910 K 20,500.000—

Telefon št. 185 interurban.

račun pri avstrijski pošti hranilni št. 828.406, pri ogleški pošti hranilni št. 19.884.

Kolinska cikorija je najboljša!

Tovarna vozov
Peter Keršič, Sp. Šiška
priporoča
svojo bogato zalogo različnih vozov.
Sprejemajo se vsa v to stroko spadajoča naročila in popravila po primerno nizkih cenah.
Sprejema se tudi les v žaganje na parni žagi.

Za točno in solidno delo se jamči.
Že rabljeni vozovi se jemljejo v račun.

Del. glavica: **Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.** Bez. fond: K 450.000.
K 5.000.000. Stritarjeva ulica šte. 2.
Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.
Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih **4 1/2 %**.